

РЕШЕНИЕ

№ 4055

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,
в публично заседание на 08.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **405** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/:

Образувано е по жалба от П. П. П., чрез адвокат М. З., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 21-4332-006951/10.12.2021 г., издадена от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР-ОПП), с която на основание чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка „временно спиране от движение на моторно превозно средство за срок от три месеца“ и е отнето СРМПС №[ЕИК].

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна и неправилна. Навеждат се твърдения, че административният орган не е проверил АУАН с оглед неговата законосъобразност. Посочва, че в диспозитива не са посочени марка и регистрационен номер на МПС. Сочи се, че пътната настилка е била заледена и поднасянето на МПС не е по вина на водача. Излага довод, че издадената заповед не съответства на целта на закона. По тези съображения жалбоподателят счита, че ЗППАМ е незаконосъобразна и изразява искане за нейната отмяна.

В съдебно заседание, жалбоподателят, представляван от адв. З., заявява искане съдът да уважи жалбата и да отмени оспорената заповед. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът – полицейски инспектор в СДВР - ОПП, не се явява и не се представява. Не взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 09.12.2021 г., около 10.16 часа, жалбоподателят П. П. П. е управлявал в [населено място], по ул. Бели Д., с посока на движение от ул. Х. К. към ул. Л. шосе, собствения си лек автомобил марка „М. Е 200“, с ДК номер С., като умишлено е извеждал атомобила извън контрол, завъртайки го няколко пъти вляво и вдясно в кръстовището между ул. Х. К. и ул. Бели Д.. За констатираното нарушение на жалбоподателя е бил съставен АУАН № 220640/09.12.2021 г. за нарушение по чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП.

Въз основа на констатациите в АУАН, на 10.12.2021 г., от И. В. Й., на длъжност „полицейски инспектор“ в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издадена процесната Заповед № 21-4332-006951/10.12.2021 г., с която на П. П. П. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП – временно спиране от движение на пътно превозно средство за срок от 3 месеца.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя на 22.12.2022 г.

С жалба с вх. № 433200-200/04.01.2022 г., П. П. е оспорил пред Административен съд София-град процесната ПАМ, като жалбата е подадена чрез административния орган.

Като доказателства по делото са приети заверени копия от АУАН № 220640/09.12.2021 г., ЗППАМ № 21-4332-006951/10.12.2021 г., Наказателно постановление /НП/ № 21-4332-026291/20.12.2021 г., Възражение против АУАН № 220640/09.12.2021 г., Справка картон на водача, Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, Заповед № 81213-1496/06.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи.

По делото са разпитани свидетелите П. Г. С. – свидетел при установяване на нарушението и при съставяне на АУАН и С. П. П. – брат на жалбоподателя.

От разпита на С. в съдебно заседание се установява, че на процесната дата, с колегата му били на работа по маршрут предоставен им от преките началници и при обхода на маршрута забелязали лекия автомобил, който започнал да се върти наляво и надясно, след което бил спрял и му е бил съставен акт за направеното нарушение, с което застрашавал останалите участници в движението. Не си спомня дали автомобилът се е движел направо или е излязъл от някоя пресечка. Пояснява, че когато автомобилът е поднесъл движението му е съвсем различно, в сравнение със случай когато се подава газ и същият поднесе. Сочи, че при подаване на газ не се влиза в завой. Изразява становище, че това движение извършено умишлено, а не в резултат от пътната обстановка.

От разпита на свидетеля С. П. се установява, че на 09.12.2021 г. се возили с брат му П. П., като от ул. Н. тръгвали към ул. Бели Д., при което имало ляв завой и на левия завой е имало вода и лед по пътната настилка. Брат му завил наляво, при което колата се подхлъзнала и той навил волана надясно, за да изправи автомобила. Отстрани имало полицейски автомобил, който ги е спрял и окачествил действията като дрифт, а това въобще не било така. Брат му влезнал с нормална скорост и колата просто поднесла. Стажът на брат му като шофьор бил 5 години. Брат му се уплашил, тъй като това се случило не по негова воля, но направил всичко необходимо да запази праволинейното движение на автомобила чрез контролиране на волана. Нямало

застрашаване на пътната обстановка. Полицейски патрул ги спрял, проверили документите и съставили акт, но това не било дрефт, а подхлъзване на автомобила. Брат му се стреснал, което подсказвало, че това действие е неволно и не е умишлено. На него лично му се е случвало и друг път, когато не е бил почистен пътя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден при спазване изискванията за форма, същият е мотивиран, с изложени в него фактически и правни основания. Спазени са и административнопроизводствените правила.

Неоснователни са наведените с жалбата доводи, че непосочването на марка и регистрационен номер на МПС в диспозитива на заповедта, води до незаконосъобразност на административния акт. Съществено е това нарушение на процесуалните правила, при което или е нарушено правото на защита на засегнатата страна, или ако не е било допуснато, административният орган би стигнал до различен от отразения в решението извод. В процения случай такова не е налице. Не представлява съществено процесуално нарушение липсата на посочване в диспозитива на заповедта на марка и регистрационния номер на процесния автомобил, тъй като тези белези изрично са описани в обстоятелствената част и за нарушителя не може да възникне никакво съмнение относно тези обстоятелства, което да му попречи да се защити. Я. е била волята на издателя на заповедта.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая, със заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 165 от ЗДвП СДВР е определена като структура, компетентна да извършва контрол по ЗДвП. Съгласно Заповед № 5133-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2 от ЗДвП, са полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Обжалваната ПАМ е приложена от компетентен административен орган – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага ПАМ по ЗДвП.

Принудителните административни мерки са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е

гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи, компетентният орган не може да ги налага произволно; те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там, като издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (А.: чл. 22 и чл. 23 ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. В този аспект е недопустимо прилагането на ПАМ на основание, което не е изрично уредено в закона, респ. при липса на всички нормативноустановени за това условия. П. за налагане на ПАМ е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност, административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Тази ПАМ е преустановителна.

Съгласно чл. 171 т. 2 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на пътно превозно средство. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП, е извършено от водача на МПС административно нарушение, предвидено в хипотезата на същата, което се установява с АУАН, съставен от компетентните длъжностни лица по реда на ЗАНН. Съобразно посоченото в чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП, принудителната административна мярка „временно спиране от движение на пътно превозно средство“ се налага на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари - за срок три месеца.

Оспорената ПАМ е приложена на 10.12.2022 г. на ППС марка „М. Е 200“, с ДК номер С.. Фактическите основания за налагане на мярката, изложени в обстоятелствената част на заповедта са, че водачът умишлено извежда автомобила извън контрол, завъртайки го няколко пъти вляво и вдясно в кръстовището между ул. Х. К. и ул. Бели Д., като не използва пътя по предназначение и с действията си създава опасност и пречка за останалите участници в движението.

Както от писмените доказателства, така и от събраните свидетелски показания, безспорно се установява, че П. е управлявал МПС марка М. Е 200, с рег. [рег.номер на МПС] и умишлено го е извел извън контрол, завъртайки автомобила вляво и вдясно в кръстовището между ул. Х. К. и ул. Бели Д.. Събраните по делото доказателства не оборват констатациите в административния акт. В тази връзка не се споделят нито наведените от страна на жалбоподателя доводи, нито твърденията на свидетеля С. П., че пътната настилка е била заледена и поднасянето на автомобила било неочаквано и невъзможно за избягване. Не се представят доказателства, както за наличието на заледена обстановка към посочената в заповедта дата, така и за състоянието на автомобил, съответно неговата невъзможност или уязвимост да запази стабилност при зимни условия и заледена повърхност. При наличието на подобни показатели би следвало да се избягва движението в зимни условия. Неспособността на водача да овладее движението на автомобила поставя в опасност участниците в

движението, поради което се налага принудителната административна мярка. Показанията на свидетеля П. не са достатъчни, а и надеждни, поради близките му отношения с жалбоподателя – негов брат. Нарушението е извършено през месец декември, зимен сезон, през който се очаква и има голяма вероятност пътищата да са заледени, и водачите на ППС съобразяват поведението си на пътя в по-голяма степен, именно с цел неполучаване на неочаквано поднасяне на превозното средство.

При тези съображения съдът приема, че процесната ПАМ се явява законосъобразна, постановена при правилно приложение на материалния закон, в съответствие с административнопроизводствените правила и целта на закона, а жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд-София град, Трето отделение, 16-и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. П. П., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-006951/10.12.2021 г. по чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението, на осн. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

Съдия: